ΕΤΟΣ Δ. ΑΘΗΝΑΙ — ΣΑΒΒΑΤΟΝ — 15 ΜΑΙΟΥ 1876 ΑΡΙΘ. 179

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ
ετησία δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
ετησία δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
ετησία φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἓν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Η ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ.

Ἡ ἀγαθὴ καὶ εἰρηνικὴ συμπεριφορὰ, αἱ καλαὶ καὶ λυσιτελεῖς πράξεις, αἵτινες νέαν ζωὴν ἔδωκαν τῇ Ἐπαρχίᾳ Καλαμῶν καὶ ἀνεπτέρωσαν τὰς ἐλπίδας αὐτῆς· ἡ ἀκατάβλητος ἐπιρροὴ τοῦ κ. Περρωτοῦ ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ ἡ διὰ τοῦ φιλοπάτριδος καὶ πλήρους ἀγαθῶν αἰσθημάτων υἱοῦ αὐτοῦ ὁτημέραι ἀναπτυσσομένη καὶ ἰσχυροποιουμένη τοσοῦτον κατετάραξε τοὺς ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ εὐτελεῖς πολεμίους αὐτοῦ, ὥστε, ἀδυνατοῦντες νὰ κατέλθωσιν ἕκαστος ἰδίᾳ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, καταγίνονται νὰ συγκεντρώσωσι τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις καὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἑνὸς κινήσωσι γενικὴν σταυροφορίαν, ὅπως ἐπιφέρωσι τὴν νίκην! Ὁμολογοῦμεν καὶ ἡμεῖς, ὅτι ἡ τοιαύτη σταυροφορία, μεστὴ ἀγενῶν παθῶν καὶ αἰσθημάτων, εἶναι φοβερὰ καὶ ἐπικίνδυνος· ἀλλ' εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ εἰσεχθεῖσα μορφὴ τῶν πειρωμένων νὰ συγχροτήσωσιν αὐτὴν ἐγένετο πλέον πασίγνωστος, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπηρεάσῃ λαὸν ἡλικιωθέντα καὶ γινώσκοντα τὰ συμφέροντά του;

Ἀλλ' ὅσον ἡ τοιαύτη ἐμπαθὴς σταυροφορία κινεῖ ἀναντιρρήτως τὸ μῖσος καὶ τὸν οἶκτον πάντων τῶν ἐντίμων πολιτῶν, τόσον προκαλεῖ τὸν θαυμασμὸν ἡ ἄλογος ἐπιμονὴ ἐκείνων, οἵτινες μεθ' ὅλης τῆς ἁπλότητος καὶ ἀδιαφορίας τοὺς ἀκολουθοῦσι. Δὲν ἐννοοῦμεν εὐάριθμα τινα πρόσωπα, ἀποβλέποντα μόνον εἰς τὴν ἀτομικὴν αὐτῶν ὠφέλειαν, ἀλλὰ τοὺς εἰς τὰ γενικὰ ὠσεπιτοπλεῖστον καλὰ ἀφορῶντας, οἵτινες, καὶ τοι γινώσκουσιν, ὅτι ἐκεῖνοι, οὓς ὑποστηρίζουσιν, οὔτε ἔπραξάν ποτε, οὔτε δύνανται να πράξωσιν ἐπαρχιακόν τι καλὸν, οὐχ ἧττον ἐπιμένουσι νὰ τοὺς ὑποστηρίζωσι! Καὶ ἂν οἱ πλεῖστοι αὐτῶν δὲν ἐνεδύοντο ἐπανειλημμένως τὸν βουλευτικὸν μανδύαν, πάντες δὲ δὲν ὑπεστηρίζοντο ἀλληλοδιαδόχως ὑπὸ διαφόρων παρελθουσῶν Κυβερνήσεων, ἠδύνατο ἴσως νὰ δικαιολογηθῇ ἡ τοιαύτη πολιτικὴ τῶν ἐκλογέων τούτων πορεία καὶ ἐπιμονή· ἀλλ' ὅταν καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι καὶ ὡς μὴ τοιοῦτοι, πολλάκις ὑποστηριχθέντες κατὰ τὰς πονηρὰς ἐκείνας ἡμέρας, οὐδὲν ἄλλο κατώρθωταν, ἢ ἐν μὲν τῷ Βουλευτηρίῳ νὰ κινῶσι καθ' ἑκάστην τὸν οἶκτον καὶ τὸν γέλωτα, ἐπὶ τῇ πρωτοφανεῖ αὐτῶν ἐμπαθείᾳ, ἀκρισίᾳ καὶ ἐπιπολαιότητι, ἐν δὲ τῇ Ἐπαρχίᾳ Καλαμῶν νὰ προκαλῶσι τὴν διχόνοιαν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἀνωμαλίαν, εἶναι, τῇ ἀληθείᾳ, ἀκατανόητος ἡ τῶν τοιούτων ἐκλογέων κουφότης, ἣν ἐφ' ἱκανὸν χρόνον δεικνύουσι, ζητοῦντες να καταστήσωσιν ἀντιπροσώπους καὶ κηδεμόνας ἐκείνους, οἵτινες χρήζουσι πραγματικῶς κηδεμονίας, μὴ ἐννοοῦντες ποσῶς, ὅτι, τοιούτους ὑποστηρίζοντες, ζημιοῦσι καιρίως τὰ συμφέροντα τῆς Ἐπαρχίας καὶ ἐπαναφέρουσιν ἀνεπαισθήτως τοὺς χρόνους τῆς ὀπισθοδρομήσεως, τῆς βίας καὶ τῆς ἀνωμαλίας.

Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ τοιαύτη πεπλανημένη καὶ ὀλισθηρὰ ὁδὸς, καταφανεστέρα ὁτημέραι γινομένη, μετὰ μεγάλης ταχύτητος ἐγκαταλιμπάνεται. Ἤδη δὲ δυνάμεθα ἀδιστάκτως εἰπεῖν, ὅτι ἡ ὑπὸ ὑγιεστέρων ἀρχῶν καὶ αἰσθημάτων ἐμφορουμένη πλειονότης τῶν ἐκλογέων τῆς Ἐπαρχίας Καλαμῶν, ἡ τὴν τάξιν καὶ τὴν πρόοδον ἐπι-

---

ΚΗΠΟΣ

ΑΙ ΕΝ ΦΑΛΗΡΩ ΠΡΟΠΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ.»

Ἀμπελᾶς.

Εἰς τὸ μέσον τῶν ζεφύρων, τῶν ἀτμάτων, τῶν ἐρώτων,
Τὰ ποτήρια σας κτυπᾶτε μὲ βοὴν πολλὴν καὶ κρότον,
Καὶ προπίετε, ὦ φίλοι, ὑπὲρ τοῦ καλοῦ Φαλήρου,
Ὑπὲρ ὅλων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς αὔρας τοῦ ζεφύρου,
Καὶ ὑπὲρ τοῦ συνεταίρου μουσολάτρου Ἀμπελᾶ,
Ποὺ ἡ ποίησις κοντεύει νὰ τοῦ πάρῃ τὰ μυαλά.

Ζαλοκώστας.

Τὸ ποτῆρι τοῦτο πίνω εἰς ὑγείαν τῶν μεγάλων
Θαυμαστῶν κρασοπατέρων,
Τοῦ Καμπούρογλου τοῦ Γιάννη καὶ τοῦ Βλάχου καὶ τῶν ἄλλων
Τῆς ποιήσεως ἀστέρων,
Ποὺ θὰ λάμπουν ὡς κομῆται εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα
Στὸν καλόν μας Ἑλικῶνα

Ἡλιόπουλος.

Μὲ ποτῆρι εἰς τὸ χέρι καὶ μὲ λύραν Λαμαρτίνου
Εἰς τὸ μέσον σας προβάλλω,
Καὶ τὴν θείαν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ κρίνου
Καὶ τῶν ῥόδων θὲ νὰ ψάλλω.
Δόσετέ μοι ἀνθοσμίαν, Παρνασσῖδαι, νὰ ῥοφήτω,
Ἕως ὅτου νὰ μεθύσω.

Κουτούβαλης.

Σεῖς τῆς θεᾶς ποιήσεως οἱ λέοντες κι' οἱ βούβαλοι
Σταθῆτε καὶ ἀκούσετε
Τὴν πρόποσιν τοῦ φίλου σας δραματικοῦ Κουτούβαλη,
Κι' ἐλᾶτε νὰ μὲ λούσετε
Εἰς ἕνα μέγαν καὶ βαθὺν, ὦ Παρνασσῖδαι, πίθον,
Γεμάτον ἀπὸ ζύθον.

Παππαδιαμαντόπουλος.

Ἂν καὶ ἤμαι μεθυσμένος ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴν μπύρα,
Μολοντοῦτο θὲ νὰ πιάσω εἰς το χέρι μου τὴν λύρα,
Καὶ μιὰ πρόποσι μεγάλη, Παρνασσῖδαι, θὲ νὰ κάμω,
Μὰ βαστᾶτε με ὀλίγον, ἐπειδὴ θὰ πέσω χάμω.
Εἴθε, εἴθ' ὁ Σύλλογός μας ν' ἀποκτήσῃ ὅλα ὅσα...
Συγχωρήσετέ με, φίλοι... μοῦ μπερδεύθηκε ἡ γλῶσσα.

διώκουσα, φειδομένη τῆς τιμῆς καὶ τῶν συμφερόντων τῆς Ἐπαρχίας, θέλει ἀποκρούσει ὅλαις δυνάμεσι πάντα, ἀναλαβόντα τὴν ἀρχηγίαν τοιαύτης ἐμπαθοῦς σταυροφορίας.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατὰ τὰ νεώτερα τηλεγραφήματα ἡ ὑγεία τοῦ βασιλέως βαίνει βελτιουμένη.

— Χθὲς τὴν 10ην ὥραν π. μ. εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν ναὸν καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας ἐκκλησίας τοῦ κράτους ἐγένετο ἐπίσημος παράκλησις ὑπὲρ τῆς ταχείας ἀναρρώσεως τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως. Εἴθε ὁ ὕψιστος νὰ εἰσακούσῃ τὰς εὐχάς μας.

— Τηλεγράφημα ἀφιχθὲν προχθὲς ἀναγγέλλει, ὅτι ἡ Τουρκία ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ τὸν κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου πόλεμον. Περὶ τῆς ἀληθείας τοῦ τηλεγραφήματος τούτου ὁ «Ἀριστοφάνης» δὲν ἀναλαμβάνει οὐδεμίαν εὐθύνην.

— Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν καὶ ἡμεῖς, ἂν καὶ ὀλίγον ἀργά, ὅτι ἐθεραπεύθησαν ἐντελῶς οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Δημάρχου κ. Κυριακοῦ διὰ μιᾶς ἐγχειρίσεως, γενομένης ὑπὸ τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ διαμένοντος ἀξιολόγου ἰατροῦ κ. Μεταξᾶ. Ἂς ἀνοίξωσι λοιπὸν τώρα τοὺς ὀφθαλμούς των οἱ ἐξοχώτατοι τῆς Ἑλληνικῆς πρωτευούσης, οἵτινες ὁτὲ μὲν ἔλεγον εἰς τὸν κ. Δήμαρχον ὅτι ὁ καταρράκτης δὲν εἶναι ὥριμος, ὁτὲ δὲ ὅτι εἶναι. Ἐὰν ὁ κ. Κυριακὸς ἔμενεν ἀκόμη εἰς Ἀθήνας, πολὺ ἀμφιβάλλομεν ἂν θὰ εἶχε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— Προχθὲς δι' ἐπισήμου τελετῆς ἐχύθη τὸ ὕδωρ τοῦ ἐν Χαλανδρίῳ νέου ὑδραγωγείου εἰς τὸ μέγα ὑδραγωγεῖον τῆς πόλεως. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην παρευρέθη τὸ δημοτικὸν συμβούλιον μετὰ τοῦ κ. Σπαντίδου, ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀφοῦ ἐψάλλη ἡ ἀκολουθία τοῦ ἁγιασμοῦ, παρετέθη ὡραῖον πρόγευμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐγένοντο πολλαὶ καὶ διάφοροι προπόσεις. Καλορροΐζικα!

— Ἐπιστεύομεν ὅτι ὁ κ. Σάββας Κέντρος ἤθελε παύσει ὡς μᾶς ὑπεσχέθη ἐπισήμως τοῦ νὰ κεντρώνῃ κρύφα ἐκείνους οἵτινες ἄλλοτε τὸν εὐηργέτησαν· ἀλλ' ἠπατήθημεν, διότι διά τινος φύλλου τῆς «Ἀληθείας» ἴδομεν τὸν ἥρωα νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς του νὰ ζητῇ νὰ πείσῃ τὸ κοινόν, ὅτι πάνθ' ὅσα ἐγράφησαν ἄλλοτε εἰς τὸν «Ἀριστοφάνην» κατὰ τοῦ κ. Ζάππα ἦσαν κέντρα ὀρθά. Μᾶς μέμφεται δὲ συγχρόνως εἰρωνικῶς ὅτι μετεβλήθημεν ὡς διὰ μαγικῆς ῥάβδου εἰς ἔνθυμον ὑπερασπιστὴν τοῦ κ. Ζάππα. Ἂν ἄλλος τις ἔγραφεν ὅσα ἔγραψεν ὁ κ. Κέντρος, βεβαίως ἠθέλομεν σιωπήσει, ἀλλὰ νὰ κατέρχηται ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ νὰ διαστρέφῃ διὰ τῆς «Ἀληθείας» τὴν ἀλήθειαν, οὐδέποτε θέλομεν τὸ συγχωρήσει, διότι ἡ σιωπή μας εἶναι ἐνοχή, εἶναι σφάλμα ἀσύγγνωστον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὶς ὁ γράψας εἰς τὸν «Ἀριστοφάνην» λέγομεν αὐτῷ δημοσίως, ὡς τῷ εἴπομεν καὶ ἐνώπιον δύω ἄλλων μαρτύρων πρὸ ἡμερῶν, ὅτι πάντα τὰ κατ' αὐτοῦ ἔγραψεν ἡ Διεύθυνσις οἴκοθεν καὶ οὐχὶ κατ' εἰσήγησιν ἄλλου. Εἰς τοῦτο ὡρμήθη ἐκ τῆς ἀπάτης ἣν μετῆλθε διὰ τρίτου προσώπου. Ὅθεν ἂς μὴ ἀμφιβάλλῃ ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος συμπολίτης του οὐδεμίαν γνῶσιν τῶν κατ' αὐτοῦ γραφομένων ἔχει, διότι οὔτε ἡ ἀνατροφή του, οὔτε ἡ κοινωνική του θέσις, οὔτε ἡ ἡλικία του ἐπιτρέπουσιν αὐτῷ νὰ πράξῃ ὅ,τι ἐκεῖνος ἔπραξε κατὰ τοῦ εὐεργέτου του Ζάππα.

— Κατὰ τὴν πανήγυριν τῆς Ἀναλήψεως ἐθεάθη ἐπιστρέφων ἐκ Καισαριανῆς ὁ ἱππότης κ. Κορομηλᾶς ἐφ' ὄνου, εἰς τὰ καπούλια τοῦ ὁποίου ἐκάθητο ὁ συντάκτης τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Καμπούρογλους. Καὶ οἱ δύω ἐπέσυραν τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου.

— Μέγας καὶ πεισματώδης πόλεμος παρατηρεῖται ἀπό τινος εἰς τὰς ἐφημερίδας τῆς Σύρου μεταξὺ δύω ἐν Σύρῳ ἰατρῶν, τῶν κκ. Μύρωνος Νικολαΐδου καὶ Σκάση. Ἀμφότεροι οἱ ἐξοχώτατοι οὗτοι, ἁμιλλώμενοι πρὸς τὸν Κουμάνταρον καὶ Σωροκιάδην, ἐρίζουσι παταγωδῶς καὶ καθ' ἑκάστην πληροῦσι τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων τῆς Σύρου διὰ μακροσκελεστάτων διατριβῶν, συζητοῦντες περὶ ὠαρίων. Καὶ ἔπειτα μᾶς φαίνεται παράξενον διατί οἱ Γερμανοὶ γράφουσιν ὁλοκλήρους τόμους δι' ἕνα καί, ἐνῷ βλέπομεν ὁποῖος πόλεμος ἐγείρεται ἐν Ἑλλάδι διὰ ψύλλου πηδήματα. Συμβουλεύομεν ὅθεν τοὺς ἐξοχωτάτους τῆς Σύρου, ἐπειδὴ ἡ Τῆνος εἶναι πολὺ πλησίον, νὰ μεταβῶσιν ἐκεῖ, μήπως ἡ Εὐαγγελίστρια εὐδοκήσῃ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὸ περὶ ὠαρίων ζήτημα.

— Ἐρωτῶμεν καὶ πάλιν τὸν κ. Εἰσαγγελέα διατί ὁ κ. Διάγγελης μετεφέρθη ἀπὸ τῶν φυλακῶν τοῦ Γκαρμπολᾶ εἰς τὰς τοῦ Τριγγέτα καὶ ἀπολαμβάνει πάσης περιποιήσεως καὶ ἐξέρχεται καθ' ἑκάστην ἑσπέραν διὰ νὰ κάμῃ τὸν τακτικόν του περίπατον; Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς διατελεῖ ἐν γνώσει τούτων ἢ οὔ; ἢ μήπως ὁ κ. Διάγγελης διαφέρει τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, οἵτινες, καταδικαζόμενοι δι' ἐλαφρὰ πλημμελήματα, ἀποτίουσι τὴν ποινήν των ἐντὸς τοῦ Μενδρεσέ; Εἶναι λυπηρόν, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ βλέπωμεν τὸν κ. Διάγγελην, τὸν διαβόητον τοῦτον τοκογλύφον, τὴν μάστιγα τῶν δυστυχῶν, νὰ διάγῃ ἐν ἀνέτῳ φυλακῇ, ἀφοῦ κατηγορεῖται μάλιστα ἐπὶ πλαστογραφίᾳ, ἥτις θεωρεῖται κακούργημα. Παρακαλοῦμεν τὸν κ. Εἰσαγγελέα νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ μᾶς ἀκούσῃ.

— Ἐπὶ τῆς θέσεως τοῦ Ἀρειοπάγου ἐδόθη ἄδεια καὶ ᾠκοδομήθη οἰκία, ἥτις ἐφάπτεται τοῦ βράχου. Ὁ δὲ ἰδιοκτήτης ἀνασκάπτων ἀνεκάλυψεν ἀρχαῖον φρέαρ ἔχον ἄφθονον ὕδωρ. Ἐντὸς δὲ τοῦ φρέατος εὑρέθησαν καὶ πλεῖστα ἀρχαῖα ἀγγεῖα σῶα τέχνης ἀρίστης μετὰ εἰκονογραφιῶν καὶ ἐπιγραφῶν. Ἄλλος δέ τις ἐκεῖ πλησίον ἀνασκάπτων εὗρεν ἄλλο ἀρχαῖον φρέαρ ἔχον καὶ τοῦτο ὕδωρ, καὶ ἐντὸς αὐτοῦ εὗρε περὶ τὰ 300 ἀγγεῖα ἀρχαῖα ἑλληνικῆς καὶ ῥωμαϊκῆς τέχνης. Περὶ τούτων ἔχει εἴδησιν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἑταιρία, καὶ αἱ ἄλλαι ἁρμόδιαι ἀρχαί; καὶ τί ἔπραξαν μέχρι τοῦδε; Περιμένομεν ἀπάντησιν παρὰ τοῦ διευθυντοῦ τῶν ἀρχαιοτήτων, ὅπως ἀναφέρωμεν κατόπιν τὰ δέοντα.

Χατζῖσκος.

Ὅπως τὴν νύκτα πάντοτε ὁ τῆς σελήνης δίσκος
Ἀπ' τὸ βουνὸν προβάλλει,
Τοιουτοτρόπως, φίλοι μου, προβαίνει κι' ὁ Χατζῖσκος
Στὸ μέσον σας καὶ ψάλλει.
Ἐβίβα Ζαλακώστα μου, τοῦ Ἑλικῶνος βράχε,
Ἐβίβα Ἡλιόπουλε καὶ Ἀμπελᾶ καὶ Βλάχε.

Μωραϊτίδης.

Ὦ! ἀφήσετέ με, φίλοι, μιὰ στιγμὴ νὰ τραγουδήσω
Τρὰ λὰ λὰ λὰ λὰ λὰ λά,
Καὶ ἐτοῦτο τὸ ποτῆρι εἰς ὑγείαν νὰ ῥοφήσω
Τοῦ Μιμῆ Κορομηλᾶ.
Πάει, 'μέθυσα . . . ἀφῆστε τὰ ποτήρια μας νὰ σπάσω . . .
Τὰ μηνίγγια μου γυρίζουν . . . βρὲ Καμπούρογλου θὰ σκάσω.

Καμπούρογλους.

Ζήτ' ὁ λόφος τοῦ Φαλήρου, ζήτ' ὁ λόφος τοῦ Δραγάτη,
Τὰ καλά του φαγητά,
Ζήτω, ζήτω καὶ ἡ μπύρα τοῦ Χρυσάφη ἡ ἀφράτη,
Καὶ τὰ ἄλλα του πιοτά.
Ζήτω στὴ μεγάλ' ἰδέα, εἰς τὰ ὅπλα, εἰς τὸν στόλον,
Ζήτω, φίλοι, κι' εἰς ἐμένα κι' εἰς τὸν Σύλλογόν μας ὅλον.

Κορομηλᾶς.

Ἐγὼ πίνω ὑπὲρ ὅλων καὶ τῶν ἀναμνήσεών μου,
Τὰς ὁποίας ἔχω κάμει ἐπὶ τῶν ψυχρῶν πλακῶν
Τοῦ γνωστοῦ Νεκροταφείου, ὑπὲρ τῶν κωμῳδιῶν μου,
Τῶν δραμάτων μου, καὶ ὅλων τῶν συντρόφων μου βλακῶν,
Ὑπὲρ τοῦ καλοῦ Φαλήρου, καὶ ὑπὲρ τῆς Κηφισσίας,
Ποῦ μὲ δίδει πάντα ὕλην νὰ συγγράφω κωμῳδίας.

Βλάχος.

Ἐγὼ εἶμαι, Παρνασσίδαι, τῆς ποιήσεως ὁ γλάρος,
Ὁ ἀλέκτωρ, ὁ φωστήρ,
Τῶν Μουσῶν καὶ τῶν γραμμάτων τὸ καλλώπισμα, ὁ φάρος,
Τὸ λυχνάρι, ὁ ἀστήρ.
Ἐσεῖς εἶσθε κοτοπούλια, κι' ἐγὼ εἶμαι ἡ κλωσσοῦ . . .
Λοιπὸν πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ.

Παρασκευαΐδης.

Ἄχ! σύ, λόφε τοῦ Δραγάτη! ἄχ! σύ, ὤμορφη ῥαχοῦλα!
Ἄχ! καὶ νᾆταν ἐδῶ τώρα μιὰ ἀφράτη βοσκοποῦλα
Νὰ μᾶς παίξῃ τὴν φλογέρα, τί ὡραῖα ποῦ θὰ ἦτον! . . .
Ἄχ! Χρυσάφη ζυθοπώλη! . . ἄχ! σύ, λόφε τῶν χαρίτων!
Τώρα ἔννοιωσα, ὦ φίλοι, ὅτι ἔχω γίνει σκνίπα,
Γιατί ἄλλα ἐσκεπτόμην νὰ σᾶς 'πῶ, καὶ ἄλλα εἶπα.

— Ἔπασχον μετὰ τῆς μικροτέρας μου ἀδελφῆς ὑπὸ νοσήματος στηθικοῦ, ὅπερ προὐχώρει ἐπὶ τὸ χεῖρον, διότι δὲν εἴχομεν τὰ μέσα νὰ τεθῶμεν ὑπὸ τακτικὴν Ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν, ὅταν ὅμως ὑπέστην δευτέραν καὶ τρίτην αἱμοπτυσίαν, παρορμηθεὶς καὶ ὑπό τινος φίλου, ὅστις ἐκ δεινοῦ καὶ χρονίου νοσήματος ἐθεραπεύθη, προσέφυγον εἰς τὸν ἰατρὸν κ. Πύρλαν, ὅστις μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ἀμοιβῆς, διότι ἀπαρχῆς τῷ ἐγνωστοποίησα τὴν πτωχείαν μου, ἀνεδέχθη τὴν θεραπείαν μας καὶ μετ' ὀλίγας μόνον ἐπισκέψεις καὶ μετὰ τὴν χρῆσιν ὀλίγων φαρμάκων, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐχορήγει δωρεάν, οὐ μόνον ἐπαύσαμεν αἱμοπτύοντες, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων συμπτωμάτων τῆς νοσερᾶς καταστάσεώς μας ἀμφότεροι ἀπηλλάγημεν. Ἐνῷ δὲ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο καὶ ἐτηκόμην διότι δὲν ἤμην εἰς θέσιν νὰ ἀνταμείψω ὁπωσδήποτε τὸν κ. Πύρλαν, ἐπέρχεται ὁ διορισμὸς αὐτοῦ ὡς Καθηγητοῦ καὶ μετὰ τοῦ διορισμοῦ ἡ κατ' αὐτοῦ σύστασις ἰδίως τῶν καθημερινῶν λεγομένων ἐφημερίδων. Ἀνέγνων μετὰ προσοχῆς τὰ κατὰ τοῦ κ. Πύρλα, γραφέντα καὶ ἐξ αὐτῶν δὲν ἠδυνήθην ἢ νὰ πεισθῶ ὅτι φθόνος καὶ μοχθηρία ὡδήγουν τοὺς γράψαντας, ἀφ' οὗ τίποτε δὲν ἔλεγον δυνάμενον νὰ πείσῃ τὸν ἀναγνώστην περὶ τῆς ἀνικανότητος τοῦ κ. Πύρλα. Ὁ κ. Πύρλας καὶ ἐσπούδασεν ἐν Εὐρώπῃ καὶ πολλὰ περὶ πολλῶν τῆς ἐπιστήμης ἀντικειμένων συνέγραψε καὶ μετὰ ζήλου καὶ ἐπιμελείας ἐνασχολεῖται εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ καὶ πολλὰ καὶ σπουδαῖα ἔδωσε δείγματα τῆς μεγάλης αὐτοῦ ἱκανότητος, θεραπεύσας νοσήματα, ἀθεράπευτα ἀνακηρυχθέντα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν. Ποῖα δὲ τὰ μεγάλα προσόντα τὰ διακρίνοντα τοὺς καταφερομένους κατὰ τοῦ κ. Πύρλα; Ἐγκλημάτισεν ἄραγε ἡ Κυβέρνησις, διότι διώρισε Καθηγητὴν τὸν κ. Πύρλαν ἄνευ γνωμοδοτήσεως τῆς Συγκλήτου, ἢ διὰ τοῦτο καὶ μόνον καθίσταται ὁ κ. Πύρλας ἀνάξιος τῆς ἕδρας τοῦ Καθηγητοῦ; ἀλλὰ τὶς ἐξ ὑμῶν, Κύριοι, γνωστοὶ καθηγηταί, διωρίσθη συνεπείᾳ γνωμοδοτήσεως τῆς Σχολῆς; Πρὸς Θεοῦ παύσατε καταχραυγάζοντες, διότι οὐδὲν ἄλλο κάμνετε μὲ τοῦτο, εἰμὴ νὰ κινῆτε τὸν γέλωτα τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀποστροφήν.

Τὰ ἀνωτέρω ἔγραψα οὐ μόνον ἐκ καθήκοντος αἰωνίου εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ καὶ κατὰ πεποίθησιν καὶ κατὰ συνείδησιν.

Ἀθῆναι τῇ 22 Μαρτίου 1876.

Πέτρος Θησεύς·

Ἀξιότιμε κ. Συντάκτα τοῦ «Ἀριστοφάνους.»

Μετὰ λύπης εἶδον τὴν ὁποίαν ἐξ ἐσφαλμένων πληροφοριῶν ἐκάμετε ἀδικίαν ἐν τῷ φύλλῳ σας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου εἰς τὸν ἀγαθὸν καὶ ἐν Ἀθήναις ἐναρέτως βιώσαντα καὶ ἐν Ἀμερικῇ τιμῶντα τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα διά τε τῆς ἀρετῆς καὶ ἱκανότητος αὐτοῦ, — τόν ποτε συντάκτην τοῦ «Ἐθνοφύλακος», κ. Μιχαὴλ Ἀναγνωστόπουλον, καὶ σᾶς παρακαλῶ χάριν τῆς ἀληθείας καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ ἀδικήματος τούτου νὰ καταχωρήσητε εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον τοῦ «Ἀριστοφάνους» τὰς ἑξῆς αὐθεντικὰς πληροφορίας.

Τὴν περὶ τοῦ μώμου καὶ τῆς μετ' αὐτὴν ἐγκαταλείψεως τῆς συζύγου του ἐν Ἠπείρῳ φήμην ἔμαθον καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Ἀμερικὴν ἀναχώρησίν του καὶ ἐταράχθην, ὡς εἰκός, διότι ἐγὼ ἤμην ὁ συστήσας αὐτὸν ὡς ἰδιαίτερον γραμματέα εἰς τὸν μακαρίτην Δρ. Χάου — ἡ δ' ἀνησυχία μου ηὔξησεν ἔτι μᾶλλον πληροφορηθέντος τοὺς μετὰ τῆς πρεσβυτέρας τῶν θυγατέρων τοῦ Δρ. Χάου γάμους του.

Ὅθεν, ὅταν μετά τινα χρόνον μετέβην εἰς Ἀμερικήν, ἀνέφερον εἰς αὐτὸν περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις διαδοθείσης φήμης καὶ ἐζήτησα νὰ μάθω παρ' αὐτοῦ κατὰ πόσον τὰ διαδοθέντα εἴχοντο ἀληθείας — μετὰ πολλῆς δὲ τῆς εὐχαριστήσεως ἔμαθον τὰ ἑξῆς.

Ὅτι ἀληθῶς ἐνυμφεύθη γυναῖκά τινα ἐν Ἠπείρῳ ἀνῆλιξ ἔτι ὤν, παραπεισθεὶς εἰς τοῦτο ὑπό τινος κυρίου, ὃς ἐπροστάτευεν αὐτόν, ἀλλ' ὅτι μετ' ὀλίγον συνέλαβε τὴν σύζυγόν του μοιχευομένην μετ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ προστάτου του· ἕνεκα δὲ τῆς αἰτίας ταύτης ἐζήτησε καὶ διέλυσε τὸ συνοικέσιον, καὶ πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθείας ὑπάρχουσιν εἰς χεῖράς του δύο σπουδαῖα ἔγγραφα, ἓν παρ' αὐτῆς τῆς γυναικὸς ὁμολογούσης ἐνώπιον ἀξιοτίμων μαρτύρων τὸ ἔγκλημά της, καὶ ἕτερον παρὰ τοῦ Μητροπολίτου Ἰωαννίνων, ὅστις καὶ ἐξέδωκε τὸ διαζύγιον. Τὰ ἔγγραφα ταῦτα καὶ τὸ ἱστορικὸν τῆς ὑποθέσεως ὁ ἀγαθὸς Ἀναγνωστόπουλος ἔθεσεν ἐνώπιον τῆς ἤδη ὑπαρχούσης συζύγου του, πρὶν εἰσέτι ζητήσει τὴν χεῖρά της, ἀποδείξας οὕτω ἑαυτὸν καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ, οἷος ἦτο πάντοτε, εἰλικρινής, τίμιος, ἀνοικτός.

Ὅπως δὲ ἴδητε καὶ ὑμεῖς ὁποίαν ὑπόληψιν χαίρει ἤδη ἐν Ἀμερικῇ καὶ ὁποίαν τιμὴν περιποιεῖ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ὁ κ. Ἀναγνωστόπουλος, λέγω ἐν παρόδῳ, ὅτι τὸ Τυφλοκομεῖον, ἐπὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὁποίου ἐκάλεσεν αὐτὸν ἡ ὁμόφωνος ψῆφος τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου κατὰ προτίμησιν 50 ἄλλων ἀπαιτητῶν οὐχὶ εὐκαταφρονήτων, εἶναι τὸ πρότυπον τοῦ εἴδους του ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐφάμιλλον, ἂν μὴ ὑπέρτερον τῶν τοιούτων καταστημάτων ἐν Εὐρώπῃ, εὑρίσκεται δὲ ἐν τῇ μᾶλλον πεφωτισμένῃ Πολιτείᾳ τῆς Ἀμερικῆς τῇ Μασσαχουσσέττῃ, καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, — τὴν Βοστώνην, ὅπου αἱ θέσεις δὲν δίδονται εἰμὴ εἰς τοὺς ἱκανωτάτους καὶ ἀρίστους, ἀδιάφορον ἂν ἦναι ἄνδρες ἢ γυναῖκες, ἰθαγενεῖς, ἢ ἀλλογενεῖς.

Ταῦτα κ. Συντάκτα ὡς φίλος παλαιὸς καὶ στενὸς τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου καὶ τῆς ἀληθείας ἐνόμισα χρέος μου νὰ θέσω ἐνώπιόν σας, ἔχων δι' ἐλπίδος, ὅτι θέλετε εὐχαρίστως ἐπανορθώσει τὸ γενόμενον εἰς τὸν ἄνδρα ἀδίκημα.

Διατελῶ μεθ' ὅλης τῆς ὑπολήψεως

Μ. Δ. ΚΑΛΟΠΟΘΑΚΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ Βίσμαρκ ἐν τῷ ἐν Βερολίνῳ γενομένῳ συνεδρίῳ ἀπήτησε νὰ παραχωρηθῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα πάντα τὰ ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν διατελοῦντα ἑλληνικὰ μέρη. Εἰς τὴν ἀπαίτησιν ταύτην τοῦ Βίσμαρκ δὲν συναινεῖ καὶ ἡ Ἀγγλία. Ὡς ἐκ τούτου ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἐν ἰδιαιτέρῳ συμβουλίῳ ἀπεφάσισε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας· κατόπιν ὅμως ἀνέβαλε τὸν πόλεμον, ἕως ὅτου ἑτοιμασθῇ τὸ πολεμικὸν ἀτμόπλοιον, ὑπὲρ τῆς κατασκευῆς τοῦ ὁποίου διέθεσεν 700,000 δραχμῶν ἡ ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ στόλου ἐπιτροπή.

* * *

Ὁ Σουλτάνος, μαθὼν ὅτι ἡ Ἑλλὰς θὰ κατασκευάσῃ πολεμικὸν ἀτμόπλοιον, ἀπεφάσισε νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Βίσμαρκ.

* * *

Ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ Ἀγγλία δὲν συναινέσει εἰς τὰς ἀποφάσεις τοῦ ἐν Βερολίνῳ συνεδρίου, αἱ Εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις θὰ συμμαχήσωσι μετὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν κατὰ τῆς Ἀγγλίας πόλεμον.

* * *

Εἰς τὸ ἐν Φαλήρῳ τελεσθὲν συμπόσιον τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» ὁ μὲν κ. Ἀμπελᾶς προέπιεν ὑπὲρ τοῦ ἀγωνοθέτου τοῦ «Παρνασσοῦ» κ. Κορομηλᾶ, ὁ δὲ κ. Φιλοπ. Παρασκευαΐδης ὑπὲρ τῆς Ῥαχούλας τοῦ «Δραγάτη», καὶ ὁ ζυθοπώλης κ. Χρυσάφης ὑπὲρ τῆς βλακείας τῶν συνδαιτημόνων, ἥτις ἐμεσουράνησε κατὰ τὸ ἐφετεινὸν θέρος.

* * *

Εἰς τὸ αὐτὸ συμπόσιον ἐκάησαν πολλαὶ τράκα-τροῦχες πρὸς περισσοτέραν πολυτέλειαν.

* * *

Λέγεται ὅτι ὁ νεαρὸς ποιητὴς κ. Εὐγένιος Ζαλοκώστας διὰ νὰ οἰστρηλατηθῇ θὰ διαμείνῃ ἐπὶ τρία ἡμερόνυκτα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ «Τρελλοῦ.»

* * *

Ἕνεκα τοῦ καύσωνος αἱ συνεδριάσεις τοῦ Συλλόγου «Παρνασσοῦ» θὰ γίνωνται εἰς τὸ ἑξῆς εἰς τὸν ἐν Φαλήρῳ λόφον τοῦ «Δραγάτη.»

* * *

Ὁ πρώην τμηματάρχης τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ἀλέξανδρος Μανσόλας, προτιθέμενος νὰ ἐπιχειρήσῃ λεπτομερῆ ἀπογραφὴν τῶν κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς Ἀττικῆς εὑρισκομένων γαϊδάρων, θὰ κάμῃ μικρὰν ἐκδρομὴν μέχρι τοῦ «Γαϊδουρονησίου».

* * *

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Μωραϊτίδης ἀποστέλλεται δαπάνῃ τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἐφημερίδος» κ. Κορομηλᾶ εἰς τὴν Τιφλίδα, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ θησαυρόν.

* * *

Ἐτερεία τον Μεταλουργήον τοῦ Λαβρείου Ἐκτείθετε εἰς μιωδοτηκὶν διμωπρασὴαν ἱ πρωμίθηα 2 δραμήων κηνείνου, 3 δραμίων κρεμέζι 8 ὀκάδον σχοινίον 4 ὀκάδον σάπονος καὶ 100 χιλ. παλούκια.

Ἀθῆναι 12 Μαΐου 1876 — Ὁ Γραματέφς Ἀθανάσιος Βερναρδάκης.

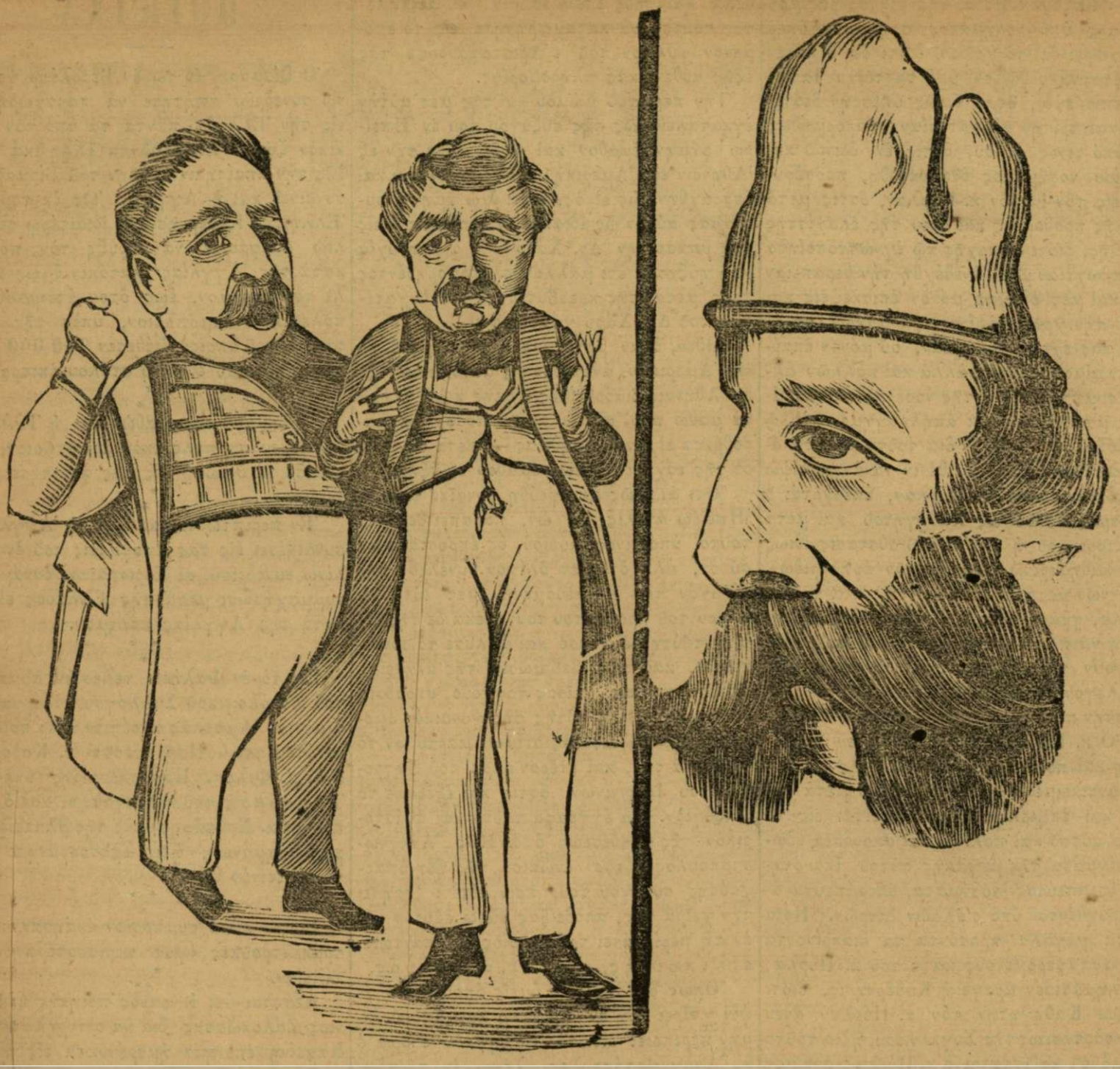

ΚΡΙΤΑΙ ΤΟΥ ΒΟΥΤΣΙΝΑΙΟΥ ΔΡΑΧΜΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΡΙΖΟΝΤΕΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΝΟΜΗΣ ΤΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ. ΠΡΩΤΥΠΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ.

ΣΚΗΝΑΙ ΝΕΑΝΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

Ὑπὸ

ΣΤΩΙΚΟΥ.

(Ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν).

Ηιάσ' τὴ χαρά μου! Οἱ ῥωμαῖοι ἐκεῖνοι τροπαιοῦχοι στρατηγοὶ δὲν θὰ διήρχοντο ὑπὸ τὰς θριαμβευτικὰς τῆς Ῥώμης ἀψῖδας μετὰ τοσαύτης γαύρου ὑπερηφανείας, μεθ' ὅσης ἐγὼ ἀντιπαρῆλθον τὴν Ἀσπασίαν, ὑψηνὲς αἴρων μέτωπον μετὰ βλέμματος νικηφόρου ἐνατενίζων ἐναλλὰξ τοὺς δύω κεχηνότας φίλους μου, οἵτινες ἄφωνοι καὶ θαυμάζοντες μὲ παρετήρουν.

Ἐντούτοις ἐγὼ ζητῶν νὰ δρέψω πλείονα ἐκ τῆς καταφανοῦς εὐνοίας τῆς ἐρωτύλλου μου φίλης καὶ νὰ ἐκπλήξω ἐπὶ μᾶλλον τοὺς συνεταίρους μου, ἔστην ἅμα μακρυνθεὶς βήματά τινα καὶ,

— Ἐπιστρέφομεν; ἠρώτησα λακωνικῶς.

— Μὰ, ἐψιθύρισαν ἐκεῖνοι ἐν ἑνὶ στόματι, μὴ τύχει καὶ θιμώσῃ; Δὲν ἀξίζει τόσο φανερὰ νὰ στρεφωγυρίζωμεν στὴ γειτονιὰ καὶ μᾶς πάρῃ ὅλος ὁ κόσμος χαμπάρι.

— Καλὲ δὲν 'ντρεπόμεθα, τί ἀνάγκη ἔχομεν. Ἔμπρός.

Ἐκ τῆς χαρᾶς μου ἐγὼ δὲν ἐκρατούμην πλέον, μάλιστα ἐκ παντὸς ἐζήτουν ἢ δυνατὸν κατάδηλον τοῖς πᾶσι νὰ ποιήσω τὴν ἐρωτικήν μου ἐπιτυχίαν. Ἐστράφημεν. Ἡ Ἀσπασία ἵστατο ἐκτὸς καὶ πρὸ τοῦ παραθύρου γειτονικῆς τινος οἰκίας διαλεγομένη μετὰ φίλης τινος. Συγκρατουμένη διὰ τῶν δύω χειρῶν ἐκ τῶν σιδηρῶν κιγκλίδων τοῦ παραθύρου ἔπαλλε τὸ σῶμα αὐτῆς ἐλαφρῶς, ἀκριβῶς ὅπως οἱ μικροὶ παῖδες λικνίζονται μόνοι ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῶν περιβαλλόντων αὐτούς. Ἡ ὁμιλία τῶν δύω διαλεγομένων, καθ' ὅσον ἐφαίνετο, ἦτο ἀσυνάρτητος, καὶ εἰς χαριεντισμοὺς καὶ ἐλαφρὰ σκώματα περιεστρέφετο. Οἱ γέλωτες των ἦσαν βεβιασμένοι καὶ θορυβώδεις ὑπὸ ζωηρῶν χειρονομιῶν συνοδευόμενοι, ὅτε δὲ ἐπλησίασα ἡ Ἀσπασία, στραφεῖσα μοὶ ἔχοψε τὴν διάβασιν ἀντιμέτωπός μου στάσα σιωπηλὴ καὶ ἱλαρά. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ἔσωθεν τοῦ παραθύρου φίλη της ἀνεκάγχασε μάλα ἠχηρῶς καὶ

— Σᾶς συγχαίρω. Καλὴν πρόοδον, ἐπεφώνησε.

Στὸπ ρόπερ. Ἐγὼ τὰ ἔχασα. Εἰκὼν νέα καὶ ἐκπληκτικὴ αἴφνης πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου παρέστη. Ἡ φίλη τῆς Ἀσπασίας ἦτο ἐφάμιλλος ἴσως δὲ καὶ ὑπερτέρα ταύτης ἐν τῷ κάλλει. Ἀνάστημα ἀληθῶς ἀμαζόνιον, κόμη παμμέλαινα, ὀφθαλμοὶ μαῦροι μεγάλοι καὶ πλήρεις ἐκφράσεως, ῥὶς καλλιτεχνικὴ καὶ χείλη ῥόδινα, ἐν συντόμῳ, ἐκόσμουν τὴν γλυκείαν καὶ συμπαθητικωτάτην κεφαλὴν τῆς νέας μελάγχρου κόρης. Τὸ βλέμμα μου καθηλώθη ἀνασπάστως ἐπὶ τῆς θελκτικῆς μορφῆς τῆς νέας ταύτης ἐλευθερίου νεάνιδος καὶ οὐδόλως τὸν θαυμασμόν μου περιστέλλων ἐψιθύρισα

— Φίλη μου εἶσαι πολὺ ὡραία καὶ πολὺ καλή.

(ἀκολουθεῖ).